

Единъ обѣдъ за 500,000 франка! Не се отнася за нѣкоя луда прищепка на нѣкой американски минеръ, а за скъпата храна, погълната наскоро отъ една...

Храна за 500,000 франка! Та горното животно сигурно е умрѣло... Съсемъ не. Дори не е забележано, че е погълнала толкова скъпа храна.

Преди нѣколко месеца въ болницата въ Сиукс-фалъ (С. Ш.) излезнало едно малко шишенце, съдържащо радиумъ. По невнимание изхвърлили го въ една миса. Докторитѣ търсили на всѣмъ, използувайки единъ апаратъ, откривателъ на радиумъ, който открива присъствието на нѣколко метра разстояние.

Напразно били претърсени всички зали. Най-после въ двора откривателъ далъ слабо показание. Тръгнали по показаната посока и тя довела постепено лѣкаритѣ до една великолепно свиня, въ чийто стомахъ се криело изгубеното шишенце.

Единъ японски инженеръ е патентовалъ едно усъвършенствуване на аеропланитѣ, което позволява на пилотитѣ да гледатъ подъ апаратитѣ. Лостътъ за даване посока е кука трѣба, съдържаща нѣколко лещи и по този начинъ съставя истински телескопъ съ широко зрительно поле къмъ почвата.

Какъвъ е произхода на обичая „да се пипне дърво“?

Това е едно много старо суетвѣрие. То датира отъ много далечни времена, когато хората вѣрвали, че дърветата сж божества, които закрилятъ тия, които се подслоняватъ подъ клонитѣ имъ.

Оттогава е останало вѣрването, че да се пипне дърво, значи да се запази човѣкъ отъ нещастие.

МАЛКО СМѢХЪ

Изследователътъ. — Имайте милостъ къмъ мене, не ме изяждатъ, имамъ да храня жена и петъ деца!

Човѣкоядецътъ. — И азъ сжщо!

Купувачътъ. — Какъ, вие твърдите, че този платъ е вълненъ, а на етикета пише: памукъ!

Търговецътъ. — Штъ! То е за да се излъжатъ молчитѣ!

Келнеръ, тая супа е изстинала!

Отде знаете, вие още не сте опитали?

— Не съмъ, но виждамъ, че пръста ви е топнатъ въ чиниата...

— Този кибритъ не струва нищо!

— Какво му е?

— Ами ето, тази клечка преди минути се запали, а сега не пали!

— Азъ съмъ фокусникъ; правя различни фокуси, мога да претръсвамъ водата на вино...

— Така ли? Тогава елате доверба у насъ, поканилъ съмъ много гости, пъкъ забравихъ да поканя вино!

— Какво е хиляда?

— Десетъ пѣти по сто.

— А милионъ?

— Нѣма вече милиони!...

Изобилностъ на положението

— И азъ още не зная, оговори капитанътъ, сигурно нѣма да се предадемъ и ще се бранимъ до последния човѣкъ и последния куршумъ на корабитѣ ни.

— Какво ще ви направятъ испанцитѣ, ако ви убиятъ?

— Ще ни обесятъ безъ милостъ.

— А мене?

Морганъ погледна младото момиче; тя зададе този въпросъ съ съвършено спокоенъ гласъ, съкъшъ не се отнасяше за нея.

— Го пожице, отговори той, вие още не сте тѣхни рѣдъ, а за да ви взематъ тѣ трѣбва да минатъ презъ тѣлата ни.

— Испанцитѣ нападатъ повече зарадъ мене отколкото зарадъ васъ. Знаете ли за кого мисля този мигъ?

— За кого?

— За графъ дьо Мединъ. Сигурна съмъ, че той е накаралъ испанската ескадра да се върне, да ме вземе пакъ.

— Възможно е, госпожице. Този човѣкъ наистина има голѣмъ интересъ да ви държи пленница. Искатъ му се милионитѣ на дѣдо ви, иначе не би изпратилъ две фрегати въ Атлантикъ. Осгрови да нападатъ кораба, който трѣбваше да ви доведе въ Америка.

— Испанското правителство ли иска да ме вземе отъ наследството, или той лично?

— Той, госпожице.

Но той нѣма никакви права надъ имотитѣ оставени отъ херцога, моя дѣдо!

— Сигурна ли сте въ това? Нищо ли не ви казва той, когато ви заведоха при него?

— Покани ме само да подпиша, че се отказ-

ИГРИ И ЗАБАВИ

Любопитна оптическа измама

Начертайте хоризонтална линия 42 милиметра дълга и я раздѣлете на две неравни части — една отъ дѣло дълга 22 милиметра, а другата, отдѣсно, 20 милиметра. Разликата ще бжде много ясна.

Сега раздѣлете по-късата частъ на десетъ равни части, съ малки чертички. Дветѣ части ще изглеждатъ равни на дължина.

Какъ да залепваме фаянсъ и порцеланъ

На пазаря мѣчно можемъ да намѣримъ хубаво лепило за порцеланъ, а много лесно е да си направимъ такова сами, съ изпитана здравина.

Потопете въ кипища вода парче бѣло стъкло и, като се сгорещи добре, потопете го изведнажъ въ много студена вода. Отъ това стъклото ще стане много трошливо. Счукайте го, пресѣйте го презъ гжсто сито, смѣсете го съ белтъкъ, като триете смѣсата на мраморна плоча, докато стане колкото е възможно по-твърда. Залепенитѣ части съ този циментъ ще бждатъ „неразлепими“.

ПОЩА

Исторически изречения

Отговоръ отъ брой 17

1. Бихъ желалъ да не зная да пиша — Неронъ.
2. Тамъ, дето е миналъ коня ми, трева нѣма да поникне. — Атила.
3. Дайте ми лостъ и опорна точка и азъ ще повдигна свѣта. — Архимедъ.
4. Предпочитамъ да бжда пръвъ въ село, отколкото вторъ въ Римъ. — Цезаръ.

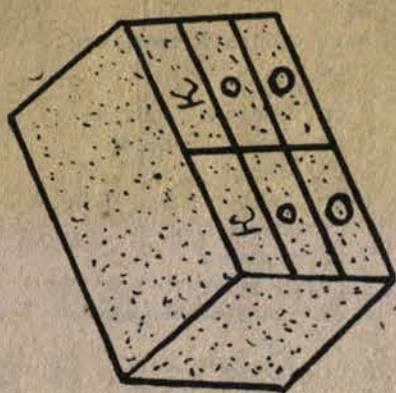
ЕВТИНИ И КНИГИ ЦЕННИ И НОВИ

се продаватъ при всички вестникарски агенции на „Стрела“ въ провинцията, а въ София и въ книжарницитѣ на Генковъ срещу Кметството и на Братя Христови, вл. Мария Луиза № 2, срещу входа на ул. „Нишка“.

Преди да си доставите или да си купите книги отъ другаде посетете агенцията въ града си. Тамъ покрай голѣмия изборъ, ще можете да видите и външн. съста и голѣмината на всѣка книга, преди да сте си дали паритѣ за нея. Ще сравните и ще се увѣрите, че тя е не само по-ценна и по-спретната, но и по-ефтина и отъ ония, предлагани било съ голѣма отстъпка, било чрезъ купони, било „безъ пари“.

РЪЧНА РАБОТА:

Кутия за копчета

Тая малка вещь, която може да се направи отъ шестъ... кибритени кутийки, служи прекрасно за прибиране на копчета, или безопасни игли и пр.

Вземете шестъ праздни, здравичутийки, извадете вътрешнитѣ чекмедженца и залепете на една отъ къситѣ имъ страни по едно парцалче платъ по вашъ вкусъ. Когато изсъхнатъ, турнете ги пакъ въ кутийкитѣ и ги наредете като ги залепвате, две по две въ три етажа и ще получите едно кубово скринче съ шестъ чекмеджета. Изрѣжете ивица платъ толкова дълга, че да обвие шестѣ кутийки. Залепете я грижливо около скринчето, а на задната му страна залепете четвърти-то парче платъ.

Библиотека

за домашенъ прочитъ

Знание

Царъ Шишманъ № 45
Входъ отъ Гр. Игнатиевъ

ЗА НАШИТѢ ЧИТАТЕЛКИ:

Букетче отъ вълнени цвѣта

Цвѣтата сж много на мода, тѣ придаватъ на дрехитѣ свежъ и веселъ видъ. — Вие можете да направите сами това хубаво букетче. Навийте около два прѣста бѣла прежда (около десетъ пѣти) вържете въ сръдната пакъ съ прежда, безъ да разрѣзвате краищата. Наредете хубаво полученитѣ букли около едно кръгче изрѣзано отъ оранжово сукно, което ще представлява тичинкитѣ. — Листата се правятъ отъ една ивица дълга 15 см., широка 3-60 см., изрѣзана на 6-7 ленти и набрана около самитѣ цвѣтчета.

АРИТМЕТИЧЕСКИ ЗАДАЧИ

1. Чекътъ

— Представи си, каза бащата на сина си Тото, тая сутринъ излѣзохъ отъ къщи безъ пари и осребрихъ единъ чекъ въ банката за известна сума. Касиерътъ събѣрка и ми даде толкова лева, колкото стотинки имаше въ чека и толкова стотинки, колкото лева имаше въ него.

— Азъ не забелязахъ това и направихъ нѣколко покупки на стойностъ 33-40 лв. И като си направихъ смѣтка, видѣхъ, че ми остава една сума два пѣти по-голѣма отъ онази, която трѣбваше да получа.

Можешъ ли да ми кажешъ на каква сума възлизаше чекътъ? — Много лесно, татко, отговори Тото.

Лесно ли е за васъ, драги читатели?

Четете и разпространявайте в-къ „ПЖТЕКА“

вамъ отъ имотитѣ си, които се намиратъ въ Венецуела и въ Панама, отговори Иоланда.

Подъ какъвъ предлогъ?

— Подъ предлогъ, че сж турнати подъ възбрана отъ вице-кралъ на Панама, за да се обезщитятъ вредитѣ нанесени на населението чрезъ нашествията и грабителството на баща ми.

— Клетникътъ! извика адмиралътъ. Всичкитѣ испанци, въ това число и той, знаятъ, че баща ви никога не е взелъ нито грошъ донесенъ отъ походитѣ на пиратитѣ. Той притежаваше въ родината си замъкъ и достатъчно земи и оставяше частта, която му се падаше отъ победата, на моряцитѣ. Не подозирате ли кой може да бжде този графъ?

— Защо ми задавате този въпросъ? попита младото момиче очудено.

— Бихъ жалалъ да зная.

— Единъ испанецъ, който, може би, мразѣше повече отъ другитѣ, баща ми.

— Морганъ мѣлча известно време, после попита: — Когато баща ви умрѣ като герой въ Алпигъ, кой се нагърби съ васъ?

Една отъ далечнитѣ ми роднини.

— А вие не забелязахте ли никога, кой упражняваше известенъ надзоръ около васъ?

При този въпросъ, Иоланда остана безмълвна, запитваща съ погледъ пирата. Изведнажъ тя се удари по челото и каза:

— Фрицъ...

— Фрицъ!... кой бѣше той?

— Единъ фламандецъ, дошълъ кой знае отъ кжде, когото роднината ми взе на служба и който не ме напускаше нито единъ мигъ.

— Старъ или младъ?

— Тогава бѣше около тридесетъ годишенъ.

— Когато напуснахме Европа, той придружи ли ви?

— Да, капитане.

— И какво стана той?

— Не зная. Той изчезна, когато нападнаха холандския корабъ, който ме водѣше въ Америка. Може да сж го убили въ сражението, или пъкъ го взели пленникъ, не зная...

— Този човѣкъ е билъ изпратенъ при васъ отъ графъ дьо Мединъ и той го е увѣдомилъ за трѣгването ви за Америка.

— Значи губернаторътъ е ималъ голѣмъ интересъ да ме надзирава?

— Повече отколкото мислите, госпожице. Единъ день ще узнаете нѣщо повече. Ако испанцитѣ върватъ, че ще ви взематъ отново сега, когато сте подъ наша закрила, много се лъжатъ. Бждете спокойна госпожице, дьо Вентимилъ, помощникътъ на баща ва е турилъ меча си на ваше разположение.

И Морганъ пакъ отиде на палубата, по-загриженъ отъ всѣки другъ пѣтъ.

Корабитѣ на ескадрата плуваха на група, съкашъ всѣки мигъ очакваха да се появятъ тритѣ страшни кораба, пуснати по следитѣ имъ.

Гибралтаръ отдавна вече бѣше изчезналъ и въ търѣтъ ли тикаше къмъ Маракамбо.

— Ами сега, капитане? каза Кармо, който минаваше покрай Морганъ.

— Какъ има, стари другарю?

— Какъ ще се справимъ съ испанцитѣ?

— Спомняшъ ли си Пуерте Лимонъ? попита изведнажъ адмиралътъ, който се спрѣ предъ него.

— Като че ли вчера бѣше, коменданте.

— Какво направи Черниятъ пиратъ, за да се отърве отъ испанскитѣ кораби, които му затвориха пѣтя?